

NN MAÐUR

sóninum, ið hann elskaði mest, ið hefur sett djúp sár.

- Sum barn hjá einum misnýtara, so hefur man verið útsettur fyri so nógv bullshit. Eg havi verið svikin og login fyri alt mítt lív. Tað gjørdi, at eg eri vorðin líkaglaður við hvat fólk halda um meg. Eg kann ikki brúka tað til nakað. Tað einasta menniskja eg kann rokna við her á jørð er mær sjálvum, og til tíðir kann eg ikki eingongd tað. Tað er eitt úrslit av mínum uppvøkstri, greiðir Allan Tausen frá.

Men hóast hann upplivdi at verða svikin og særdur ferð eftir ferð, so var kærleikin til pápan altíð sterkur. Vónin um, at hann ein dagin skuldi taka seg saman, var eisini livandi í nógv ár.

- Pápi er deyður nú, men eg elskaði hann altíð. Hóast hann fór illa við mær og mammu, so elskaði eg hann kortini, sá upp til hann og vildi vera sum hann. Tað er øgilt sum man sum menniskja er trúfastur. Eg var væl yvir tretivu, áðrenn eg faktiskt gav upp. Tá tímdi eg ikki meira. Tá sløknaði vónin um, at pápi kundi blíva til eitt fólk aftur, sigur Allan Tausen.

Fylgdi hansara mynstri

Um sama mundi sum Allan Tausen misti vónina um, at pápin nakrantíð fór at sleppa burtur úr sínari misnýtslu, byrjaði hann at varnast, at munurin millum hann og pápan ikki var so stórur hóast alt.

- Tá eg var síðst í tretivunum varnaðist eg, at eg var akkurát líka sum hann. Einasti munurin var, at mítt misbrúk var hassj, sigur Allan Tausen.

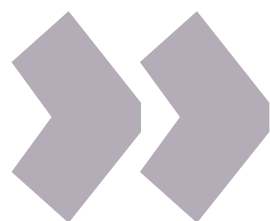
Arvurin frá pápanum sæst serliga aftur í teimum parløgum, ið hann hefur verið í gjøgnum lívið. Í sekstan ár var hann saman við einari kvinnu og áttu tey tvey børn saman, men eins og hjá foreldrunum, so gekk tað ikki.

- Tað at verða svikin sum barn og ikki kunna rokna við sínum foreldrum er ræðuligt. Tað hefur oyðilagt meg á tann hátt, at eg dugi ikki parløg. Hóast eg ikki vildi gera somu feilir sum pápi mín, so var eg akkurát líka og gjørdi akkurát somu feilir. Men hvussu kundi eg vita annað, tá eg aldrin havi kent til nakað annað. Man fer í song við øllum øðrum og leggur einki í tey, ið man er saman við. Tað er tann hugburður, ið hefur verið í mínum barndómsheimi. Tað vóru teir feilirnir, ið eg endurtók, sigur Allan Tausen.

- Hon fann sær ein annan og eg fór í knús. Eg visti at nú vóru tvær endastøðir. Antin legði eg einki í nakran, flutti til Christiania og livdi í misbrúki har ella tók eg meg saman og bygdi mær eina tilveru

Mynd: Ditta Mathilda Joensen / veingir

- Eg gjørdi júst tey somu tingini við mína fyrrverandi damu. Eg hevði verðsins fittastu konu og tvey deilig børn, men eg trúði ikki upp á, at tað kundi halda. Alt gott endar altíð. Tað er mín arvur frá pápa. Eg standi altíð við einum fóti uttanfyri og eri klárur at rýma, tí eingin skal kunna sára meg.

Í dag dugir Allan Tausen at síggja, at nógv av teimum tingum, ið hann hefur hatað í pápa sínum, eru ting, ið hann hefur sæð aftur í sær sjálvum.

- Eitt sum er so øgiliga løgið, tá eg hyggi aftur á mítt lív, er at eg havi hatað pápa fyri nógv ting gjøgnum lívið. Eg havi hatað hansara rúsdrekkamisbrúk, at